

Krewerd, 25 mei 2011.

Aan alle collega's in de Hoven.

Vandaag neem ik afscheid van jullie en daarmee ook van mijn functionele plaats in de gezondheidszorg. Vanaf 1967 heb ik in (zorg)instellingen gewerkt, vanaf 1987 in Vliethoven c/q de Hoven, daarnaast in onderwijsinstellingen, kerkelijke gemeenten en andere zorginstellingen. In al die jaren heb ik veel mensen ontmoet, van hoog tot laag, jong en oud.

Ik heb gezien hoe ziekenzalen van 20 personen veranderden in één persoonskamers. Omdat het bij mijn vak hoort heb ik vaak over de grenzen van mij vak gekeken. Zo heb ik meegemaakt wat de marktwerking met de zorg deed en doet. Leidinggevenden werden managers en gingen een andere taal spreken - over strategische visies, bilateraaltjes, taakcultuur, integrale paradigmaverschuiving, over commitment, employability, mindset etc. Ook heb ik gezien hoe personeel veranderde van kostbare mensen naar multifunctioneel en flexibel inzetbare fte's.

Kortom, nieuwe ontwikkelingen kwamen en gingen, altijd weer boeiend, weerbarstig, uitdagend, prikkelend maar soms ook... ach, kwaliteit wint uiteindelijk altijd.

Het zijn voor mij, mijn vrouw en ons gezin bijzondere jaren geweest. Jaren waarin wij en ik veel geleerd hebben. Als ik aan het eind van mijn loopbaan het belangrijkste zou moeten samenvatten dan concludeer ik dat ik in de (zorg)instellingen waarin ik gewerkt heb vooral mensen ben tegengekomen die er voor gingen en er voor gaan. Soms met gesputter maar meestal met een waardevolle, daadkrachtige inzet. Meestal met de intentie om oplossingen te vinden, of om er gewoon maar te zijn, soms zelfs met wegcijfering van zichzelf, bij het onbaatzuchtige af. Mensen met de intentie nieuwe dingen te leren, niet te verdelen maar te verbinden, samenhang aan te brengen, verbondenheid te bewerkstelligen en zo samen als zorgverleners één groot zinsverband te vormen voor mensen die de zin van het bestaan soms kwijt zijn. Gelukkig is het overgrote deel van de zorg gelukke zorg. Het waren voor ons en voor mij leerzame jaren in een pluriforme heterogene omgeving.

Jullie, als werkers in de zorg, doen heel voor onze zorgvragers en daarom wil ik vandaag op

z'n minst het volgende gezegd hebben: bedankt voor jullie aandachtige betrokkenheid bij hen, voor de troost en de trouwe nabijheid, omdat onze patiënten vooral ook lijden onder eenzaamheid en isolatie. Daar waar zo velen het laten afweten zijn jullie er. Bedankt voor jullie gesprekken met hen over hun leven, hun lek en gebrek, omdat zonder die alledaagse gesprekken aan de tafel en aan het bed, maar al te vaak richting en zin ontbreekt. Bedankt voor het feit dat jullie getuigen willen zijn van hun leed, lief en trots. Zonder jullie als getuigen zou hun lijden niet bestaan, zou het geen sociale geldigheid bezitten. Bedankt voor de erkenning die jullie aan het bestaan van onze zorgvragers gegeven. Jullie nemen hen serieus in hun lijden en bevestigen daarmee hun eigenwaarde. Zonder die erkenning zouden zij het gevoel kunnen hebben overbodig te zijn. Jullie bieden onze zorgvragers de mogelijkheid om gehoord te worden, verhalen te mogen vertellen, een geschiedenis te mogen hebben en daarmee een identiteit. Jullie hebben, ondanks alle drukte, tijd en plek voor ze. Jullie zijn soms de enige mensen die hen nog durven aan te raken, bij wie ze nog in tel zijn. Soms vinden ze bij jullie verzoening, vergeving en reiniging van hun schuld doordat jullie oren hebben waarmee je hun verhaal hoort. Jullie zijn zelf ook beschreven door de verhalen van zoveel mensen. Jullie beantwoorden hun verlangen naar broeder-zuster-vriendschap meestal positief. Jullie zijn mensen waar anderen met hun breekbaarheid en de onberekenbaarheid van het bestaan, de tragiek en de eindigheid, een plek hebben. In het aangezicht van het lijden delen wij met hen de ontroering. Wat ik hierboven noem heeft alles te maken met geestelijke zorg, dat is mijn vak en daarom bedankt.

En voor wat mij persoonlijk betreft, één naam wil ik vandaag in ieder geval genoemd hebben en dat is de naam van mijn vrouw Tineke mijn wijze reisgenote die altijd naast mij staat en zonder wie ik hier nu niet zou staan. En wat jullie betreft, beste collega's zorgverleners... bedankt voor de fijne momenten die wij samen beleefd hebben. Voor het zo belangrijke ouwe hoeren aan de koffietafel of gewoon even op de gang. Ook bedankt voor het feit dat jullie soms ook je eigen kwetsbaarheid met mij wilden delen. Bedankt voor de ruimte die ik kreeg. Voor jullie geduld met mij. Voor het enthousiasme. De integriteit die ik mocht ontmoeten. Voor wat ik van jullie geleerd heb. Voor de nabijheid, de kritische opmerkingen.

Bedankt voor het faciliteren van mijn werk. Ook voor de ruimte die ik kreeg om al die jaren met jullie mee te lopen. Bedankt dat ik mocht zijn wie ik ben. Voor alle stille momenten. Voor het vertrouwen aan mij geschonken. Met een groot vertrouwen draag ik de verantwoordelijkheden van mijn werk over in de handen van mijn kundige collega Sjoukje.

Soms sprak ik een andere taal, de meesten van jullie begrepen die taal of deden op zn minst alsof. Bij wat ik deed en wat ik na liet te doen heb ik altijd geprobeerd mijn hart te volgen. Bedankt voor het luisteren naar mijn verhalen, verhalen die veelal gebaseerd waren op Bijbelse verhalen. De Bijbel het belangrijkste boek op deze wereld. Maar boven alles bedankt dat jullie mij altijd gewoon maar Frits zijn blijven noemen. Ik heb veel respect voor jullie en ben er trots op deel uit te maken van al die mensen die in de zorg werken. Wees niet bang.

Met een buiging wil ik mijn respect voor jullie tonen en met een hartelijke groet neem ik afscheid.

Frits Postema, theoloog en geestelijk verzorger. Krewerd 25 mei 2011.